

A Fővárosi Ítéltábla a Vass József Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Vass József ügyvéd) által képviselt **Felperes (felperes címe)** felperesnek a Bódis Ügyvédi Iroda (**alperesi jogi képviselő címe**, ügyintéző: dr. Bódis Pál ügyvéd) által képviselt **Alperes (Alperes címe)** alperes ellen, amely perbe a Hargitai-Mezőfi Ügyvédi Iroda (**alperesi beavatkozó jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. képviselő ügyvéd) által képviselt **Alperesi beavatkozó** (fél címe 2) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott, fuvardíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. július 9. napján kelt 6.G.40.209/2015/29. számú ítélete ellen a felperes által 34. sorszám alatt, az alperes beavatkozója által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezések folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 6.500 (Hatezer-ötszáz) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a beavatkozót, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.300 (Tízezer-háromszáz) forint + áfa összegű ügyvédi rész-munkadíjat.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperesi jogelőd, mint biztosított és a felperes, mint biztosító között 2011. április 19-én szállítmánybiztosítási keretszerződés jött létre. 2013. szeptember 4-én a felperesi jogelőd, mint megbízó és az I. r. alperes, mint szállítványozó szállítványozási keretszerződést kötöttek. 2014. január 14-én az I. r. alperes megbízást adott a II. r. alperesnek 2014. január 20-án három hollandiai felrakóhelyről Magyarországra teljesítendő fuvarfeladat elvégzésére. 2014. február 3-án a beavatkozó a II. r. alperesnek fedezeti igazolást állított ki, amelyben a káreseménykénti felső értékhatárt 200.000 euróban jelölte meg.

A fuvarozás teljesítése során 2014. január 22-én a gépkocsivezető megállapította, hogy kilenc raklapnyi áruból négy eltűnt, az ötödik raklapot megbontották.

2014. április 15-én a felperes a jogelődjével megállapodást kötött, a kár megtérítéseként a felperes 12.947.642 forintot utalt át. A felperes jogelődje ezért a felperesre engedményezte a kár bekövetkezésével összefüggő igényeit.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2015. január 19-én benyújtott elsődleges keresetében az alperesek egyetemleges kötelezését kérte 12.947.642 forint, ennek 2014. május 23-tól a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére. Másodlagos keresetében az alperesek kötelezését kérte 1.802.382 forint tőke és ennek 2014. május 23-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

A felperes az elsőfokú eljárás alatt az I. r. alperessel szemben a keresetétől elállt, a Fővárosi

Törvényszék a 2015. április 23-án kelt 6.G.40.209/2015/17. számú végzésében - mely 2015. május 28-án jogerőre emelkedett - az I. r. alperessel szemben a pert megszüntette.

Az alperes és az alperesi beavatkozó a felperes keresetének az elutasítását kérték.

A Fővárosi Törvényszék a 2015. július 9-én kelt 6.G.40.209/2015/29. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.794.760 forint tőkét, annak 2014. május 23-tól a kifizetés napjáig járó évi 5 %-os késedelmi kamatát, egyebekben a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 360.221 forint és az alperesi beavatkozónak 93.581 forint perköltséget. Megállapította, hogy az ítélet a perköltség kivételével előzetesen végrehajtható.

Határozata indokolása szerint a másodlagos keresetnek adott helyt és az alperes által közölt, a felperes által vitássá nem tett Magyar Nemzeti Bank árfolyamát alkalmazta a fizetendő kártérítési összeg meghatározásakor.

A perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott. Az alperes és az alperesi beavatkozó javára a Pp. 75. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) alapján mérlegeléssel megállapított bruttó ügyvédi munkadíjat határozott meg, továbbá a felperes által előlegezett és pernyertessége erejéig az alperest megillető illetékköltséget számolta el. A felperes és az alperes javára megállapított perköltséget egymással keresztbe számította, az alperesi beavatkozó perköltségét mérlegeléssel határozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes beavatkozója nyújtott be fellebbezést.

A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatásával a perköltség összegének a leszállítását és az alperesnek 100.000 forint + áfa, az alperesi beavatkozónak 10.000 forint + áfa perköltség megállapítását.

Arra hivatkozott, hogy az alperes és a beavatkozó az eljárással kapcsolatban minimális jogi tevékenységet végzett. Az első tárgyaláson egyik fél sem jelent meg, a második tárgyalás öt percig tartott, a harmadik tárgyalás ugyancsak öt percig tartott, ahol az alperes jogi képviselője beadványt csatolt. Az alperes beavatkozója egy tárgyaláson jelent meg és rövid előkészítő iratot terjesztett elő, amelyben az alperes védekezését ismételte meg. Mindezekre tekintettel álláspontja szerint az alperesnek és az alperesi beavatkozónak megítélt ügyvédi munkadíj összege eltúlzott.

Az alperesi beavatkozó ugyancsak kérte az ítélet részbeni megváltoztatásával a javára megítélt perköltség összegének 588.428 forintra történő felemelését.

Arra hivatkozott, hogy az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése alapján a pertárgy értékre és pernyertességére tekintettel 588.428 forint ügyvédi munkadíj járna a részére. Az elsőfokú bíróság semmilyen utalást nem tett arra, hogy ezt az összeget az IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelni kívánja, mert az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ennek hiányában az ítélet sérti a fenti rendelkezést.

A felperes az alperesi beavatkozó fellebbezésére tett fellebbezési ellenkérelmében - az általa fellebbezéssel nem érintett rész vonatkozásában - kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását.

Arra hivatkozott, hogy az alperesi beavatkozó jogi képviselője az eljárás során semmilyen ügyvédi tevékenységet nem végzett, egy darab egy oldalas előkészítő iratot nyújtott be, egy tárgyaláson néhány percig volt jelen. Az IM rendelet 3. § (6) bekezdése egyértelműen kimondja, hogy az ügyvédi munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helyben hagyását és a felperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését.

Álláspontja szerint az alperest megillető perköltséget az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, mert nem volt ok arra, hogy az IM rendelet alapján a megállapítható mértékhez képest még csekélyebb összeget állapítson meg, figyelemmel a pertárgy értékre, illetve a pervesztesség és pernyertesség arányára is. Az IM rendelet alapján az alperes számára magasabb összeget is megállapíthatott volna, mivel a felperes 10.000.000 forintot meghaladó mértékben lett pervesztes, ezért az áfa összegét is tartalmazó 360.221 forint nem tekinthető eltúlzottnak. Előadta továbbá, hogy az alperes jogi képviselője három tárgyaláson jelent meg, amelyekre fel kellett készülnie, vidéki irodájából kellett felutaznia. A jogi képviselője két beadványt készített és az alperes jogi képviselője munkálta ki a jogszabály alapján a felperest megillető összeget is, mivel annak a felperes a bíróság felhívására nem tett eleget.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül, azaz kizárólag az elsőfokú bíróság által az alperesnek és az alperesi beavatkozónak megítélt ügyvédi munkadíj összegszerűségét vizsgálta.

A fellebbezések nem alaposak.

Az IM rendelet 3. § (1) bekezdése szerint, ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

A (2) bekezdés alapján polgári perben az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pervesztes felet terhelő összege

a) 10.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5 %-a, de legalább 10.000 forint,

b) 10.000.000 forint feletti, de 100.000.000 forintot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10.000.000 forint feletti összeg 3 %-a, de legalább 100.000 forint.

A (6) bekezdés kimondja, hogy a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság a munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

A kialakult bírói gyakorlat szerint a perköltség megállapításánál a pertárgy értékét, a per tartamát, az ügy jellegét, bonyolultságát, a beadványok mennyiségét, valamint az ügyvédi munka színvonalát is számításba kell venni.

Jelen eljárásban a keresetlevél benyújtását követően 2015. március 26-án tartotta meg az elsőfokú bíróság az első tárgyalást, ahol a felek részéről senki nem jelent meg, ezért azt 2015. április 23-ára elhalasztotta és felhívta a felperest a keresetének a pontosítására. A 2015. április 23-án tartott tárgyaláson a felperes és az alperes jogi képviselője volt jelen, ahol az elsőfokú bíróság az I. r. alperessel szemben a pert megszüntette, a felperes úgy nyilatkozott, hogy keresetpontosítást nyújtott be. A tárgyalást az elsőfokú bíróság azzal halasztotta el 2015. május 19-ére, hogy a perbehívottat nyilatkozattételre hívta fel a perbehívás elfogadásáról, továbbá a keresetpontosítást annak beérkezése után az alperesnek rendelte kézbesíteni azzal, hogy az ezzel kapcsolatos ellenkérelmet

15 napon belül terjessze elő. Ezt követően 19. sorszám alatt nyújtotta be az alperes két oldal terjedelemben az ellenkérelmét, amelyben a felperes másodlagos keresetének az összecszerúsége vonatkozásában számításokkal igazoltan 1.794.760 forint tőkére és kamataira, mint elismert felperesi követelésre nyilatkozott.

Az alperes beavatkozója 20. sorszám alatti előkészítő iratában jelentette be, hogy az alperes pernyertessége érdekében a perbe be kíván avatkozni. A 2015. május 19-én tartott tárgyaláson a felperes jogi képviselője és az alperes jogi képviselője volt jelen, az alperes beavatkozója nem vett részt. Ezen a tárgyaláson az elsőfokú bíróság a beavatkozás kérdésében hozott határozatot, továbbá elhalasztotta a tárgyalást 2015. július 9-ére azzal, hogy kötelezte az alperes beavatkozóját a per érdemére vonatkozó nyilatkozata 15 napon belül történő megtételére mellőzés terhe mellett. Az alperes jogi képviselője ezen a tárgyaláson két oldal terjedelmű előkészítő iratot terjesztett elő.

Az alperes beavatkozója 26. sorszám alatt adta be két oldal terjedelemben az érdemi ellenkérelmét. Az elsőfokú bíróság 2015. július 9-én tartott tárgyaláson, amelyen valamennyi peres fél jogi képviselője jelen volt, kizárólag ítéletet hozott.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel megállapította, hogy jelen ügyben az elsőfokú eljárásban négy nagyon rövid tárgyalás tartására került sor, amelyek közül az alperes jogi képviselője három tárgyaláson jelent meg, míg az alperes beavatkozójának jogi képviselője egy tárgyaláson volt jelen. Az alperes kettő darab, egyenként két oldal terjedelmű előkészítő iratot, az alperes beavatkozója egy darab, két oldal terjedelmű előkészítő iratot nyújtott be. A per egyszerű megítélésű volt, a jogi képviselők részéről az átlagosnál kevesebb közreműködést igényelt azzal, hogy az elsőfokú bíróság az alperes jogi képviselője által kidolgozott és levezetett másodlagos kereseti kérelem vonatkozásában előterjesztett összecszerúséget fogadta el. A per érdemi döntésére a felperes fellebbezést nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a fenti tényeket helyesen értékelte és mérlegelte az ügyvédi munkadíj összecszerúságának megállapítása körében, amelynek során figyelemmel volt arra is, hogy a felperes 11.152.882 forint összeg vonatkozásában lett pervesztes.

Az elsőfokú bíróság ugyan az IM rendelet 3. §-ának (6) bekezdését a határozata indokolásában nem jelölte meg, arra azonban utalt, hogy az ügyvédi munkadíj összegét mind az alperes, mind az alperesi beavatkozó vonatkozásában mérlegeléssel határozta meg és hivatkozott az IM rendeletre is, ezért nyilvánvaló, hogy ezen jogszabályhely alapján állapította meg az ügyvédi munkadíj mértékét, így annak meghatározásakor nem követett el jogszabálysértést.

Mind az alperes, mind az alperesi beavatkozó vonatkozásában az ügyvédi munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján számítandó összegnél lényegesen alacsonyabb összegben állapította meg, ezért annak további mérséklésének nincs helye.

Az alperes beavatkozója az ügyvédi munkadíj felemelésére irányuló fellebbezésében kizárólag az IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozva határozta meg az ügyvédi munkadíj összegét, azonban nem jelölte meg, hogy mely tény indokolja az elsőfokú bíróságtól eltérően ezen összeg megállapítását.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

Sem a felperes, sem az alperesi beavatkozó fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért teljes

pervesztességre tekintettel az általuk illetékbélyegben lerótt fellebbezési illetéket maguk viselik.

A felperes az alperessel szemben a másodfokú eljárásban 260.221 forint összegben lett pervesztes, míg az alperes pernyertes, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdés szerint kell ezen pertárgyértékre figyelemmel az ügyvédi munkadíjat megfizetnie a felperesnek az alperes részére. A Fővárosi Ítéltábla az ügyvédi munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel határozta meg 6.500 forint + áfa összegben.

A felperes által előterjesztett fellebbezéssel kapcsolatban az alperes beavatkozója 83.581 forintban lett pernyertes, ezen pertárgyértékre tekintettel jár a részére az ügyvédi munkadíj, amelynek összege az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapítva 2.100 forint. Az alperesi beavatkozó által benyújtott fellebbezés vonatkozásában a felperes 494.847 forint összegben lett pernyertes, ami után a felperesnek az IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdése alapján mérlegeléssel megállapítva 12.400 forint ügyvédi munkadíj jár. A két összeget egymással összevetve a felperesnek az alperes beavatkozójától 10.300 forint összegű ügyvédi munkadíj jár a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdésére és a felperes 85%-os mértékű pernyertességére figyelemmel.

Az alperes beavatkozója a fellebbezésén tévesen 600.000 forint pertárgy érték után rótt le 48.000 forint fellebbezési illetéket. Az elsőfokú bíróság által megítélt 93.581 forintra és annak 588.428 forintra történő felemelésére tekintettel a fellebbezett pertárgyérték 494.847 forint, ami után az illetékekről szóló 1990. évi XLIII. törvény (Itv.) 46. § (1) bekezdésének a) pontja alapján 39.600 forint illetéket kell leróni. Az alperes beavatkozója az Itv. 80. § (1) bekezdésének f) pontja alapján a illetékbélyegben tévesen lerótt további 9.400 forint fellebbezési illetéket visszaigényelheti a székhelye szerint illetékes állami adóhatóságtól.

Budapest, 2016. január 28.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

. Pusztai Anita s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági tisztviselő